

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22680/2023
11.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милка Вукомановић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 3962/20 од 09.03.2023. године, у седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 3962/20 од 09.03.2023. године, као изузетно дозвољеној, у ставу првом, другом, трећем и четвртом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 3962/20 од 09.03.2023. године, у ставу првом, другом, трећем и четвртом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 18617/17 од 28.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, одбијен је предлог туженог за застој поступка. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 320,73 динара, са законском затезном каматом од 24.02.2014. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 94.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на досуђени износ трошкова парничног поступка исплати законску затезну камату од 28.10.2019. године до извршности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 3962/20 од 09.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, у ставу првом, другом, трећем и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/23), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву за исплату мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености. О праву тужиоца, нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, које не одступа од правног схватања Грађанског одељења Врховног касационог суда од 23.01.2017.године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.12.2015. године. Вредност предмета спора је 320,73 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић